Ч. 240 (12.606). Львів, вівторок 28. жовтня 1930. Рочтowa opłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 27·50 „, Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

11 Число Українського і Білоруського Виборчого Бльоку 11

За збереження „Рідної Школи“.

Ще в початках національного відродження створив український нарід „Рідну Школу“ (Українське Педагогічне Товариство) для зберігання української молоді від шкідливих у національному розумінні впливів, для оборони прав народу на рідне виховання.

До часу світової війни мала ця установа поважний дорібок. Вона не тільки воскресила традицію рідного виховання, але й численними своїми школами та виховними заведеннями з успіхом проводила в життя ідею свого виховання.

По закінченні світової війни почав український нарід поносити наслідки програної у визвольній боротьбі. Тоді то спираючися на § 8. версайського договору з 1919 р. вставленого в конституцію Польщі як арт. 110, поширила „Рідна Школа“ свою діяльність до того, що її бюджет на 1930-31 рік обчислений на 2.200.000 зол., себто 250.000 долярів. В останніх часах потерпіла „Рідна Школа“ чимало важких ударів чи то у знищенні будинків чи інвентаря, а найважніше — в усуненні від праці на полі народнього виховання довголітніх працьовників наслідком закриття шкіл (у Рогатині, Станиславові, Чорткові).

„Рідна Школа“ не здержувала ніколи природного розгону української стихії й дозволяла засновувати свої школи всюди там, де заходила для цього оправдана потреба. А не здержувала тому, бо вірила, що свідома українська маса не відкаже потрібних засобів. І не перечислилася. Жертвенність, головне і майже одиноке джерело доходів „Рідної Школи зростала з року на рік. Зросла й останнього року на 17.000 золотих у порівнанні з попереднім роком. Цього року ця жертвенність мусить дати до самої Централі 380.000 золотих, щоби „Рідна Школа“ могла взагалі удержатися.

Останнього місяця жертвенність упала до такої низької суми, яка не вистає навіть на відсотки від довгів. Учительству не виплачено у Львові за жовтень, а в деяких місцях за вересень, ба й за серпень. Алеж цілий нарід має супроти них зобовязання. Вониж виховавці його дітей.

Через своїх представників нарід завдно домагається на Загальних Зїздах засновування нових приватних шкіл. Тому цілий нарід мусить дати засоби на їх утримання, вивінування, доповнення й відбудову.

Тому звертаємося до всіх українців та організацій, щоби негайно визначною грошевою допомогою дали „Рідній Школі“ спромогу перетрівати цей важкий час. Здаємо собі якслід справу з того стану, в якому находиться тепер наш нарід. Але здаємо собі й з того оправу, що найменше зволікання з визначною допомогою може спричинити наглий упадок „Рідної Школи“.

Зрілий нарід до цього не допустить.

ГОЛОВНА УПРАВА „РІДНОЇ ШКОЛИ“.

*

Датки слати чеком, або грошевим переказом прямо до каси „Рідної Школи“ на адресу: Львів, Ринок 10.

Вибори у Варшаві.

Варшава, 24. жовтня 1930.

Назовні нема ніяких виборів! Ситуація (якщо те, що діється, можна шумною назвою „ситуації“ назвати) у богато дечому пригадує наші виборчі відносини: всі чекають, приглядаються, дивуються (здебільша дивуватися перестали) і міркують на теми незбагнених тайн будуччини. Передусім усі чекають оголошення висліду постанов окружних виборчих комісій: які листи будуть признані важними, чи вірніше — які, де та скільки їх будуть уневажнені! Це теж дуже характеристичний момент, тісно звязаний з ремінісценціями 1928 року, з тою ріжницею, що коли раньше обітованою землею показалася Волинь, тепер кандидатами до цього привілею уважають себе також корінно польські землі. Позатим слідне серед опозиції вичікування дальших, заповіджених в одному інтервю, „транш“ відносно б. послів і сенаторів і ріжних інших можливостей. Зрештою, як сказано, назовні виборів не видно.

Це не значить, що їх зовсім немає. Прийнялася вже у Варшаві особлива термінольоґія: „зовнішній“ та „внутрішній“ виборчий фронт! Назовні єдиним „видимим знаком“ недалекого дня загального, рівного і т. д. і т. д. голосування, це масові афіші ріжних величин, форм і красок, та всі вони — санаційної одинки! Пробували виступити зі своїми афішами ендеція і центролів, але це були даремні зусилля Там, де вони були розклеєні, зараз таки після того красувалися уже плякати ББ, або показалися мало естетичні діри. „Ґазета Варшавска“ й „Роботнік“ обурено закивали з цього приводу пальцями в ендецько-пепесівських чоботях, але це сути річи не змінило, бо стан посідання на варшавських камяницях остався той самий. Так само брошурки істнують лише ББ.; дві брошурки й летючка ППС були сконфісковані; ендеки мабуть з видавничої роботи зрезиґнували, задовольняючися досвідом, що їх популярний щоденник „АВС“ примушений перенестися уже до четвертої з черги друкарні! Нема ніяких масових віч, про походи, меґафони, великоміську світляну пропаґанду та інший т. п. звичайний передвиборчий рух у кожному мільоновому місті — у Варшаві тепер і не мріяти! Є ще один цікавий прояв виборчої „активности“: ріжні орґанізації, як нпр. „Центр. Комісія Професійних Союзів Державних Робітників“, чи „Т-во державних урядовців“, проголошують поклики — не брати участи у виборах! В інших знову орґанізаціях, нпр. приватних службовиків (умових робітників) ідуть спори через кандидування провідників на тій чи іншій листі. Дивний цей страх, щоби непорочної аполітичности професійної орґанізації не заплямити навіть тінню „політиканства“ і дивний цей страх „затрефнити“ цілу орґанізацію через приналежність провідника до якогось політичного табору! Повне помішання понять поміж тим, що таке громадська функція, а що політика; що політика, а що політиканство; що таке обовязок громадянина, а що смертний гріх урядовця!

Словом, на „зовнішньому фронті“ передвиборчої акції нема зовсім, а коли є, то походить від санації. Зате на „внутрішньому“ досить метушливо. Цей фронт справді створився й істнує Він належить до опозиції, причому центральні дільниці Варшави належать до „сфери впливів“ ендеції, а передмістя — до ППС і... комуністів. Система діяльности на цьому фронті, це аґітація буквально від дому до дому. Ендеція створила т. зв. дільницеві комітети, які поділили поміж себе комплекси домів, винайшли мужів довіри й оброблюють систематично помешкання за помешканням, камяницю за камяницею. Те саме робить ППС з фабриками й підприємствами та передміською біднотою. Комуністи, як завжди і скрізь, аґітують при помочі давніх ячейок, але так само не оперують летючками. Найбільш прийнятим засобом аґітації є „від вуха до вуха“. Має він приміненння й у жидівській дільниці (Налевки), де, зрештою, округлий рік панує на вулицях крик і вереск і тьма живо жестикулюючих та горлаючих типів: тому й там зовнішніх познак виборів не видно...

Про виборчі гороскопи ніхто не говорить. В однім, здається, згоджуються усі: що буде величезний приріст голосів і мандатів ендецьких. Виборчими гаслами, плятформами ані кандидатами ніхто абсолютно не цікавиться. Цікавляться люди двома питаннями: 1) що буде, коли ББ — не вважаючи на все — таки більшости у соймі не матиме, та що — коли її здобуде, і 2) до чого докотиться господарська кріза. Очевидно, що балачки на першу тему належать до категорії сплетень і ворожбицтва. Зате господарські питання, які буцімто цілком відійшли на задній плян, знову щораз частіше виринають у турботливих розмовах звичайних варшавських „обивателів“. Не дивниця, що в нинішніх часах старається опозиційна польська преса втягнути господарські теми у сферу передвиборчої аґітації. Цікавіше те, що урядовий табор цих спроб опозиції не легковажить собі та намагається їй протиділати. М. і. цю ціль мала велика промова у Познані віцеміністра фінансів п. Старжинського, відомого молодого безоглядного прихильника етатистичної господарської політики. Але показалося, що ця площина є найбільше ховзьким і небезпечним ґрунтом для передвиборчої аґітації санаційного табору. Бо ось, у відповідь п. Старжинському й і. т. п спробам, сьогоднішній „Курєр Польскі“, орґан проурядових т зв. господарських сфер, навязуючи до виборчої кампанії гірко дорікає урядові, що він не співпрацює з громадськими господарськими колами, не виявляє своєї програми та не рахується зі спеціяльними правами господарського життя.

Уряд безумовно не допустить, щоби господарська кріза дала себе дімаючо почути виборцеві ще перед днем голосування. Але хто знає, чи справді зараз від першого дня нового сойму справа державного устрою знову не піде в кут перед справою господарської скрути. Чи уряд здає собі з цього справу, це теж одна з тайн. Таких тайн є нині велика сила. Здавалось би, що саме виборча кампанія повинна їх вияснити. Але виснити їх не може — бо й самої кампанії нема!

(Ік)

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 20. października 1930 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 229 czasopisma „Dilo“ z daty Lwów dnia 15. października 1930 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 249/30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 20. października 1930 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 14. października 1930 r. przez Prokur. Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo“ Nr. 229 z daty Lwów 15. października 1930 r. zawierającego 1) w artykule pt. „Z polśkoji presy“ w ustępie zaczynającym się od słów „Odnym“ do słów „nasełennja“, 2) w artykule pt. „Jak żywe i praciuje Łemkiwszczyna“ w ustępie zaczynającym się od słów „Tretim“ do „storony“ znamiona ad ustęp 1) występku z § 300 i 308 uk. ad ustęp 2) zbrodni z § 65 a) uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego zakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17 grudnia Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 Dzpp. t. j. zasądzenie za przeprzekroczenie na grzywnę do 400 zl. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu pod 1) fałszywemi twierdzeniami co do przebiegu akcji władz administracyjnych mającej na celu likwidację sabotaży poniżyć w powadze zarządzenia władz i zaniepokoić publiczne bezpieczeństwo pod 2) ma na celu propagować nienawiść i pogardę przeciw jednolitemu związkowi Rzeczypospolitej, co odpowiada znamionom zbrodni z § 65 a) uk. i występku z § 300 i 308 uk. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność: (підпис нечиткий).
starszy sekretarz.

З української преси.

Як поступати зі стратами в кооперативах?

На цю тему приносить інформаційну статтю „Господарсько-Кооперативний Часопис" з 26. жовтня ц. р. (ч. 43). Дослівний текст цієї статті, що не підпала конфіскаті такий:

„Шириться погляд, якого ми, кооператори, приняти не можемо. „Яке тепер право, говорять, коли на очах всіх нищиться кооперативне майно, а право мовчить". Не мовчать, правда, ті, хто має право те охоронити, але говорення їх не йде в напрямі охорони права, а навпаки. Що з того, що арт. 99. конституції всяку власність вважає за одну з найважніших підстав суспільного устрою та публичного порядку, коли дорогоцінні плоди праці людської силою на глум відбираються для простого знищення. Що з того, що арт. 98. конституції говорить, що кари, які потягають фізичні муки, є заборонені і ніхто подібним карам підпадати не може, коли десятки й десятки найкращих, найідейніших кооператорів наших без суду, без права зазнали тих кар. „Нема вже права". Цього погляду, кооперація, як сказано, приняти не може. На явища, на які жалується кооперація на місцях, треба дивитися як на нарушення права, а нашим обовязком лишається, виступити в ролі оборонців права. Тут обговорюємо, як мають керуючі органи кооператив поступити з матеріальними стратами.

„Відомо, що закон піддав кооперативи обовязковим ревізіям Ревізійних Союзів (дикі кооперативи ревізує Кооперативна Рада). Завданням цих ревізій поруч ріжних формальних сторінок, є ревізія господарки кооперативи, а між іншим, чи не йде майно кооперативи десь на марне. Кожна недостача товарів вважається за манко, за яке відповідають керуючі органи кооперативи. Отже органи ці, якщо є манко, а не хотять за нього особисто своїм майном відповідати, повинні мати докази, що манко це повстало не тільки з їх вини, а навіть проти їх волі. В наших випадках, щоби законно оправдати пропажу товарів, кожна потерпівша кооператива обовязана негайно протоколярно ствердити причини повстання товарового манка та його висоту. Акт цей в однім примірнику належить залучити до актів кооперативи, а другий переслати до Ревізійного Союзу. Акт повинен обіймати відповіді на такі питання:

1. Повна фірма кооперативи.

2. День, місяць і рік, коли сталося знищення чи присвоєння (привлащення) майна кооперативи.

3. Хто спричинив знищення, до якої категорії винні належать, а як це є відомим, то подати поіменно.

4. Чи пояснювали винні особи своє поступовання, а як пояснювали, то чим.

5. Яке майно знищено:

а) Товари. При кожнім знищенім товарі подати його рід, кількість, загальну вартість, а також спосіб знищення. І так за порядком (1, 2, 3 і т. д.) вичислити, цукор, муку, риж, тютюн, папір і т. д.

б) Движимі речі. Точно описати знищений движимий предмет т. є. назву, величину, характер знищення, що ушкоджено, вартість до знищення і приблизна вартість по знищенню. Особливо потрібно виписати знищені книжки, як ділові так і з бібліотеки.

в) Які ушкодження нанесено недвижимости і вартість кожної ушкодженої части чи вартість направи.

6. Що зробила кооператива з зіпсованими товарами.

7. Які товарі присвоєно. Якщо відомо, хто присвоїв, подати. Взагалі яких товарів кооперативи не дочислюється.

8. Які вимоги ставилися чи ставляться до кооперативи: ліквідація, переміна на кулко, виступлення з надбудов, заміна української вивіски, і чим загрожується в разі невиконання і т. п.

9. Чи по примусовій перерві кооператива розпочала нормальну працю т. є: а) чи підприємства (крамниця, молочарня і т. п.) працюють правильно; б) чи відбуваються засідання надвірних рад і управ; в) чи відновлено зносини з надбудовами.Колиб нормальної праці не відновлено, — пояснити чому.

10. Стан здоровля кожного поодинокого кооператора, що потерпів в останнім часі".

З голосів польської преси.

Бебістичний „Пшелом" про події у Сх. Галичині.

Ми вже кілька разів передруковували голоси варшавської польської опозиційної преси, що освітлювали критично відомі події на терені Сх. Галичини, але вони на сторінках нашого щоденника підпадали конфіскаті. Тепер хочемо занотувати голос органу демократичної групи ББ „Пшелому" про ці події та коментарі „Напшоду" до нього. Щоби не наразитись на конфіскату, передруковуємо одно і друге з львівської „Хвілі" (з 26. X. 1930), в якій це львівська цензура пропустила. — У „Пшеломі" між іншим читаємо:

„Ми затривожені репресіями супроти українського населення у Сх. Галичині (в ориг. Малопольщі), репресіями, які в деяких випадках може були конечні, але застосовані масово, мабуть переступили межі конечности. Ці репресії кидають пальники ненависти та можуть викопати історичну пропасть між польським та українським народами. Таж проблема відношення до української суспільности, то навіть богато більше, ніж проблема утримання Сх. Галичини (Малопольщі) при Річипосполитій. Це справа, від якої у великій мірі залежать: наш державний розвиток і його лінія, наше міжнароднє становище, а передовсім реалізація великої концепції Балтик—Чорне Море, яку маршал Пілсудський вказав визволеній Польщі своєю київською виправою. А без реалізації тієї концепції, яка творить зміст істнування польської держави у скалі історії загальности народів, не може бути мови про великодержавну Польщу.

„Нехай бодай перестануть деклямувати про „великодержавність" ці часописи та табори, які розвязання української справи в Польщі бачать тільки у поліційних репресіях і „збірній відповідальности", (яка ображує почуття справедливости і права) у заповненні вязниць українськими діячами, в накладанні каганця на лице і кайдан на руки українського населення. Хіба, що слова і кличі служать їм тільки для маскування справжніх думок і програми , до якої соромляться признатись голосно".

„*Напшуд*" полемізуючи із „Пшеломом" пише у статті, якої не сконфісковано, ось що:

„Але до якого уряду „Пшелом" так промовляє? До уряду, якому маршал Пілсудський дає тому, і за якого роботу бере відповідальність? Тому урядові закидає, що він затрачує „зміст істнування польської держави". Що правда „Пшелом" ударяє по цій пресі, яка прихвалює збірні репресії, але цеж не вона виконує їх; вона творить тільки публику зі здеправованими інстинктами. А хто грає цей спектакль, який, як запевнює „Пшелом", потрясає громадянським сумлінням? Хіба в такій важній справі не лишено вільної руки льокальній адміністрації і поліції?

„І якщо „Пшелом" закидає деклямтор-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 28. ЖОВТНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 43)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

На жаль, афіші, що зрештою подавали цікаві звістки, нічогісінько не казали про те, де є дзвінниця Сен-Жермен. І міг би я був стояти на цьому місці аж до Страшного Суду, якби несподівано не був виринув поруч мене Якимцьо-мама. Він здивувався не менше від мене:

— Мій Боже, Данильцю! а ти звідки? Що ти тут робиш?

Я відповів на-пів байдужим тоном:

— Як бачиш, проходжуюсь.

Добросердий братчик поглянув на мене з подивом:

— Ти став уже справжнім парижанином!

У глибині душі я був щасливий, що маю Якимця і вхопився за його рамя, мов дитина, як колись у Ліоні, коли тато прийшов за нами на корабель.

— Яке щастя, що ми зустрілися! — сказав Якимцьо. — Мій маркіз охрип, а що руками диктувати не можна, дав мені до завтра відпустку... Ми скористаємо з цього і підемо на довший прохід...

І потягнув мене за собою. Пішли ми вулицями, притулені до себе і горді, що йдемо разом.

Тепер, коли мій брат при мені, я вже не лякався вулиці. Іду з піднесеною головою, з розмахом барабанщика зуавів і горе тому, хто засміється з мене! Та таки одно мене хвилює. Якимцьо споглядає на мене кілька разів спочутливо. Боюся спитати його, чому.

— А знаєш, що твої капці дуже симпатичні — каже за якийсь час.

— Правда, Якимцю?

— Бігме, симпатичні...

Всміхнувся і додав:

— Та це байдуже. Коли розбогатію, то куплю тобі черевики, щоби ти мав що вложити до капців.

Сердега! він сказав без злоби, але більше я не треба було, щоби підорвати мою рівновагу.Почування ніяковости та соромязливости вернулося. Я відчув, що на цьому широкому бульварі, залитому сонцем, виглядаю комічно в своїх капцях і дарма, що Якимцьо хвалить, як може, мою обув, я хочу як стій вертатися до хати.

Вертаємося. Сідаємо при ватрані і решта дня минає нам на веселій гутірці, як двом горобцям на ринві... Під вечір хтось застукав. Це один із льокаїв маркіза приніс мою валізу.

— Гаразд! — каже Якимцьо-мама. — Подивимось, яку ти маєш гардеробу...

Ех, до біса, ну й „гардероба"!... — думаю.

Починаємо оглядини. Треба бачити наші немилосерно комічні міни, коли переводимо цей нужденний інвентар. Якимцьо навколішках над валізою витягає один предмет за одним і викликує їх:

— Словник... кравзтка... другий словник... Ого! люлька?.. то ти куриш? Ще одна люлька? боженьку, скільки люльок!... Щоби ти мав бодай скарпитки... А ця груба книга що таке?... Ге-ге! **„Денник кар."** Букойран 500 рядків... Субейроль 400 рядків... Букойран 500 рядків... Букойран... Букойран... Овва! як бачу, то ти не дуже цертолився з тим Букойраном... Все одно! таки краще було би мати з два-три тузини скарпиток.

Коли Якимцьо дійшов до цього місця в мому інвентарі, нежданo крикнув здивований:

— Падоньку! Данильцю, що я бачу?... Вірші? Отже ти вічно ще пописуєш вірші? Ех, ти секретнику! чому ти мені коли не згадав про це в своїх листах? Адже ти знаєш, що я не профан...Я-ж також колись складав поеми... Пригадуєш собі „Релігія! Поема в дванацяти піснях?" А тепер пане віршотворче показуй свої поеми!

— Ні, Якимцю! залиши, не варто!

— Всі поети однакові. Сідай і зараз читай свої вірші, бо як ні, то прочитаю сам, а ти знаєш який я деклямтор!

Після такої погрози я вже рішений і починаю читати сам.

Були це вірші складені в Салянді, під каштанами „Левади", коли я доглядав учнів... Вдатні чи невдатні? цього вже собі не пригадую, але яке зворушення брало мене підчас лектури! Подумайте: вірші ще нікиим небачені... А крім цього автор поеми „Релігія"! Релігія!" не є звичайним собі критиком. Що буде, коли почне з мене сміятися? А все-ж чим довше читаю, тим більше пянію від музики, тим і мій голос стає щораз певнішим. Якимцьо сидить непорушно перед вікном і слухає. За ним, на обрії, заходить велике червоне сонце, від якого горять шиби. На краю покрівлі худощавий кіт позіхає і протягається, зазираючи до нас; він нагадує абонаментового глядача, що мусить у театрі вислухати трагедії... бачу це одним кутком очей, не відриваючися від лектури.

Нежданий тріюмф! Ледви я скінчив, як Якимцьо скочив захоплений мені на шию:

— Данильцю! яке-ж це гарне!

Споглядаю на нього з деяким недовірям:

— Справді Якимцю?

— Чудове, мій коханий, чудове! Аж важко повірити, що ти ховав такі скарби в своїй валізі і нічого мені про це не сказав! попросту неймовірне!

І моя мама-Якимцьо відмірює великі кроки по кімнаті, говорить сам до себе і вимахує руками. Потім нараз зупиняється і каже святочно.

— Нема чого вагатися. Ти Данильцю — поет, мусиш лишитися поетом і мусиш спрямувати своє життя в такому напрямі.

— Ох, Якимцю! це-ж так важко. Головне початки. Такий малий заробіток.

— Не лякайся нічого! я буду заробляти за двох.

— А огнище, Якимцю? огнище, яке хочемо відбудувати?

— Огнище? я беру його на себе. Почуваю в собі досить сили, щоби відбудувати його сам. А ти осяєш його своїм блеском... подумай, які горді будуть наші родичі, коли сядуть при огнищі вкритім славою!...

(Продовження буде.)

ство цієї преси, яка говорячи про „великодержавність" бачить найкращу її запоруку у вязницях, то ми скажемо, що декляматором є передовсім він сам, який тільки балаканиною під полою хоче сальвувати свою репутацію. Впрочім система, яка вважає вязницю найліпшим засобом поборювання парляментарної репрезентації, не пошукає іншого способу заспокоїти креси. Цю систему треба брати в цілости, або в цілости відкинути. Викручуватись фразами, це даремний труд".

Повна листа кандидатів Українського Виборчого Бльоку до сенату на львівське воєвідство.

При публікуванні повних окружних лист кандидатів Українського Виборчого Бльоку ч. 11. пропущено через недогляд листу кандидатів до сенату на львівське воєвідство, яку в доповненні тут подаємо. Ця листа представляється так:

1) Інж. Павликовський Юліян, дир. Нар. Торг., Львів (УНДО).
2) Кисілевська Олена, журналістка, Коломия (УНДО).
3) Д-р Гарасимів Антін, адвокат, Стрий (УНДО).
4) Стронський Іван, емер. управитель вселюдн. школи, Львів (УНДО).
5) Рогуцький Микола, господар в Куповичах, воєв. Львів (УСРП).
6) Пушкар Гринь, господар, Вербиця, пов. Рава Руська (УНДО).
7) Д-р Старосольський Володимир, адвокат у Львові (УСДП).
8) Грондзаль Созон, господар, Конотопи, пов. Сокаль (УНДО).

Арештування ще одного б. українського посла.

До цілого ряду арештованих б. українських послів, спис яких подали ми в числі з 24. ц. м., приходить ще один. Як нас повідомляють з Городка, там арештовано в пятницю 24. ц. м. б. посла УНДО **д-ра Степана Біляка**, якого відставлено до Львова. Це вже 19-ий з черги арештований посол.

Розвязання української гуманітарної установи.

Староство в Борщеві письмом з 22. ц. м. ч. 19/58/30 припинило діяльність філії Українського Краєв. Товариства охорони дітей і опіки над молодю в Борщеві, мотивуючи це зарядження тим, що при філії організовано Пласт і тим переступлено статутову діяльність Товариства. Зазначуємо, що при філії цього Товариства в Борщеві ніякої пластової частини не було.

З Української Академії Наук у Київі.

Катедра історії України знесена, журнал „Україна" закритий.

А. Т. Е. Рига. Комісаріят Освіти Радянської України ухвалив скасувати катедру історії України при Українській Академії Наук у Київі. Історична Секція, якої головою був б. президент Центральної Ради проф. М. Грушевський, буде розвязана. Через скреслення значної частини кредитів, видавання наукового органу Української Академії Наук п. з.: „Україна" припиняється. Комісаріят Освіти пояснює цей крок політичними причинами і твердить, що студії історії в Академії велися в націоналістичному дусі, виховуючи молодь у непримиримій ненависти до Росії і комунізму. Проф. Грушевський у викладах обґрунтовував розвиток українського народу так, що Україна стратила свої багатші кляси і пролетаріят через те, що їх зросійщено. Тому український нарід має тепер тільки одну клясу: селянство, а тому й клясової боротьби бути не може і не може бути диктатури пролетаріяту, бо диктатура пролетаріяту є диктатурою Росії над Україною. Знесення катедри історії України при Академії Наук викликало серед українців велике враження.

Страх перед ревізією мирових договорів.

„Курєр Поранни", варшавський орґан Б.Б., від кількох днів бє на алярм з приводу зросту тенденцій до ревізії мирових договорів. Автор статті признає, що перемога Гітлера скріпила в Европі переконання, що для вдержання мира треба вдоволити Німеччину та дати їй сатисфакцію за програну війну. Масарик і Муссоліні висловились також за ревізією договорів, а Муссоліні мав сказати виразно, що Польща мусить піти на компроміси з Німеччиною. Льорд Сесіль опублікував статтю про потребу дискусій над мировими договорами, а „демагоґ Роттемір у своїй шматлавій „Дейлі Мейль" віддає Гітлерові не тільки Польщу, але і Росію". Французький посол радикал Пер Ко намагався перефорсувати резолюцію своєї партії про ревізію мирових договорів, а Ґустав Ерве, французький націоналіст хоче рятувати мир в Европі тим чином, що радить віддати німцям польське Поморя та помирити Париж з Берліном.

Чан Кай Шек орхестився.

Зі Шанґаю повідомляють, що президент Китаю Чан Кай Шек приняв віру християнську. Хрестини відбулись дня 23. Х. пополудні.

По розвязанні тернопільської гімназії.

Дня 25. вересня ц. р. розвязано державну гімназію з українською мовою навчання в Тернополі. Цю гімназію основано в 1898 році на памятку 50 літнього ювилею панування цісаря Франц-Йосифа І. і вона носила за Австрії його імя. Безпосередньо перед війною вибудовано для неї величавий будинок і вона розвивалася і тепер як найліпше (найбільша гімназія в Тернополі), будучи одинокою державною українською гімназією на території тернопільського воєвідства і в цьому шкільному році числила около 470 учнів.

Розвязання прийшло ненадійно. Ліквідацію передано директорові І. польської гімназії Пителеві. Учні трьох найнизших кляс мали право за дозволом кураторії вписатися до місцевих гімназій, всіх вищих кляс до інших польських гімназій в краю за винятком Тернополя і Рогатина. По правді майже всі учні остали дома, бо тільки маленька горстка внесла подання до кураторії на приняття в інших гімназіях, яких досі ще не полагоджено так, що фактично ніхто з учнів розвязаної гімназії не ходить до школи.

В учительському зборі було 4 поляків, з котрих трьох вже посаду одержало в Ряшеві, Бережанах і Тернополі — а один (Пельчарський) є секретарем окружної виборчої комісії в Тернополі. З українців з державної служби звільнено (без права емеритури) д-ра Соневицького з днем 1. лютого 1931, одного приділено до Теребовлі, а решта жде на дальші зарядження. Кажуть, що кураторія перенесе в стан спочинку директора гімназії Мих. Губчака і кількох старших професорів — а решту поприділює до польських шкіл на заході.

Замість української отворено вже польську державну дівочу гімназію в Тернополі. Вже заряджено вписи до перших чотирьох кляс нової польської гімназії і до її ужитку віддано часть будинку розвязаної української гімназії разом з льокалем дирекційним і салею конференційною та гімнастичною. Є це вже четверта з ряду державна польська гімназія в Тернополі. Належить згадати, що в Тернополі існує велика польська приватна дівоча гімназія д-ра Ленкевича з чотирма сотнями учениць, що має власний величний будинок триповерховий, збудований перед двома роками зі всіми найновішими урядженнями і кабінетами і очевидно — з правом прилюдности. Тепер Тернопіль матиме ще й державну жіночу гімназію.

Слідами Бесідовського.

Французька преса пише, що іще 5 урядовців радянського посольства у Парижі відмовилось вертати до Москви, а саме: Наважин, Сазеркевич, Попов, Ґрубер і Вольський.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 28. ЖОВТНЯ 1930.

ЯР. МАНДЮКОВА. 3)

ЧАРИ БЛАКИТНОГО МОРЯ.

Нічца. — Російська аристократія. — Ярмарок. — Рулєтка в Монте Карльо.

Хмарно; починає росити дощ і бідне море втратило свою краєу, щось воно сьогодні старою бабою стало. Посіріло, засупилося!

Зі шумом віздимо автом на бульвар Дез Анґле, що нагадує кожне „ке" обсаджене пальмами.

Пишні білі готелі на сім-вісім поверхів — тепер не чинні, бо замало гостей. На залізних стовпах у морі стоїть криштальна палата, вся в золоті й зеркалах. Це палата „Жете променад" — дивна копія цареґородської Софії.

В середині вона ще краща, салі в маврійському й китайському стилі, аж капають від різьб і золота й здається, що десь із закутка вибіжне дочка морського царя й спитається: „Чого це ви тут?" А вечором у цих салях кипить життя: грає музика, танцюють париські „ґерль" та йде азартна гра в бакарата й коники.

А на верщку прибережної скелі знимається терасами, наче городи Семіраміди, чарівний, екзотичний сад. По прямовисній стіні, струєю ллється з гори вода й творить широкі басейни, по яких поважно плавають лебеді.

Бульваром В. Гюґо зайшли ми випадково через бульвар Гамбета до дільниці давних російських богачів. З великим смаком позвивали собі „руські" аристократи чарівні кубелечка поміж пальмами, аґавами й олеандрами. Здається, й в раю краще не було. Тепер ці чудові віллі здебільша в чужих руках. З гарних часів, лишились тільки спомини, а колишні власники служать за кельнерів.

Велика, гарна церква красується чудними, троянковими різьбами й мозаїками. Іконостас, весь з масивного срібла, густо золочений, привезений з Москви й дуже нагадує іконостас Почаївської Лаври. Ті самі святі, ці самі срібні лямпади звисають перед іконами. А в ризниці багатий збір золотом і сріблом гаптованих риз, все ручна робота великих княгинь.

Дуже цікавий тут ярмарок. На бульвар Італієн кожен везе своїм візочком овочі, городину, квіти, тощо, запрошує купувати. Недалеко, попри плятани, стоять мули й осли, що ними навезено товар й глупо дивляться на людей? Коли ярмарок покінчений, звивають широкі парасолі, складають решти товару на візочок і гайда в дорогу.

*

Країна чарів і рулєтки, того дивного джерела, до якого збігаються люди з цілого світа. На море ніхто не дивиться, тому-то воно тут таке сердите, а заразом безсиле, бо високі скелі розбивають у дрібні бризки всі його зусилля.

А там на горі, у величавій мраморній палаті, дзвонить золото, пересипається через пальці, одному дає щастя, іншому підрізує безсердечне горло.

Часто трапляються випадки, що такий нещасний вибігає по мраморних сходах, перехиляється через балюстраду й шукає виходу в глибині моря. А воно спокійно проковтне його, хвиля заріивнається й сліду нема ніякого.

У великих золотистих салях спущені заслони. Азарт сонця не любить. При довгих зелених столах сидять блідi, згорблені постаті. Старі поморщені гриби, молоденькі хлопці та дівчата тяжко віддихають, з очима вліпленими у малу, біленьку кульку, що бігає по перегородах і нежданно стає, вказуючи виграну. Зеленошкірий крупієр згортає лопаткою гроші й гра йде далі.

Гра на рулєтці йде так: довгий стіл, обтягнений зеленим сукном, по середині рухоме колесо щастя, поділене на чорні й червоні місця, яке невпинно крутиться. Маленька біла кулька гонить по ньому, мов шалена й падає в якусь перегороду. Гра йде між банкиром і необмеженою кількістю грачів. На столі виписані в три ряди числа від 1—36.

Тут приходять усякі комбінації, наприкл.: чорні, червоні, парисні, непарисні. Програна йде від 1—18, виграна від 19—36. Нуля, тратить усі ставки, у звичайній грі на випадок виграної грач дістає подвійну суму. Ставка, поставлена на повному числі вертається у 35-кратному побільшенні, коли-ж програє, платиться тільки поставлену суму, та і це не є дуже приємне.

Якщо ставляється „на коня", тоді повинні вийти дві точки і виграється 17 разів більше, карре — 4 точки — 8 разів, далі йде тузин, кольонна — і т. д. Найменша ставка 5 фр. доходить до 12.000 франків. Так, що одного вечора можна програти „ікс" разів, по 12.000 фр.

Найбільше азартна гра це гра в карти тридцять—сорок, яку грає банкир з грачами. Уживають 6 талій карт, змішаних разом, фіґури числяться по 10, інші карти стільки, скільки вказують точки. Столи, поділені на дві части, одні для червоних, другі для чорних. Банкир витягає поодинокі карти „наосліпо" й укладає червоні в один ряд, чорні в другий. Хто з цих двох радків підходить до трицятки найближче, виграє. Противна партія, платить подвійну ставку означеної суми.

Кидаємо душні салі цього пекла, та йдемо віддихнути у роскішний екзотичний сад касина. Величенські аґави, товсті, кількаметрові кактеї, й запашні червоні й білі олеандри йдуть всуміш кольосальними, ріжних родів пальмами. Земля у грудах скопана на зиму під цвітники, бо тепер горяче сонце, справжлоб їх зовсім. Дарма, що водограї й ставки відсвіжують землю, зелень не така свіжа, як у нас, а наче пожовкла, щось як в осени.

Дуже гарно пнеться місто в гору. На кожній скелі стоїть якась ґраціозна вілля, або готель, та терасами йде аж до високих, снігом вкритих морських Альп. Таксамо єднається тут місто Кондамін і Босолей, що творять разом з Монако одну державу.

(Закінчення буде.)

Що діється в нашому краю.

КЛЕПАРІВ, ПЕРЕДМІСТЯ ЛЬВОВА.

В четвер 23. і в пятницю 24. ц. м. поліційний відділ в силі 20 людей явився на **Клепарові**, де перевів низку ревізій. В першу чергу прийшли до церковного дому, де перевели трус у пп. Маєрів. Добивалися також до помешкання місцевого священика о. Володимира Яценкова, але не заставши його дома, відійшли. З черги переводили основні ревізії в помешканні емерита Івана Олійника, якого не застали також дома. При цій ревізії дуже активно помагав б. начальник громади у Клепарові Франціпок Ржонса (цивільна особа). (Вихованка п-ва Олійників, 16-літнього хлопця, відставлено після того до в'язниці). Потім поліцаї відвідали Павла Гемича, у якого переведено теж строгу ревізію. Крім того були у п. Вертипороха Івана, у пп. Панькових, Несторів, Крупів і багатьох інших. В хвилі, коли це пишемо, кінця тих ревізій не знаємо.

ЗАШКІВ, ПОВ. ЛЬВІВ.

Минулого тижня переводила в **Зашкові** місцева поліція низку ревізій, про що писалося вже на сторінках „Діла". В четвер 13. ц. м. переведено ревізію у пом. Івана Ревія, у якого розшивали навіть стріху. В пятницю переведено ревізію у пом. Михайла Граба вже при помочі львівської поліції. В суботу рано (25. ц. м.) арештовано і відставлено до Львова абс. гімн. Любомира Лампіку і у якого вже передше переведено основну ревізію і нічого не найдено.

ЗБОРІВЩИНА.

Дня 23. жовтня ц. р. була поліційна експедиція в місточку **Озірна**, зборівського повіту. Історія з українськими установами й українськими громадянами така сама, як деінди. Поліція арештувала около 10 людей і відставила до слідчого уряду в Тернополі.

ЗБАРАЩИНА.

У вівторок 14. жовтня ц. р. була експедиція одної ескадрони полку уланів з Бродів у селі **Кобиля**, збаражського повіту. Місцевий учитель Матвій Шафранський і війт Йосиф Котик лежать до-нині тяжко недужі. Передовсім дуже тяжко занедужав учитель Шафранський. В селі ані в околиці ніяких підпалів не було.

БЕРЕЖАНЩИНА.

Дня 15. жовтня ц. р. була експедиція одної ескадрони полку уланів з Теребовлі в селі **Городище**, бережанського повіту. Громада зложила понад пятьсот курей, кільканацять гусей, 50 кірців вівса, 8 фір сіна, 8 фір конюшини, 20 кг. рижу, 20. кг. солонини, 10 кг. масла, каву, цикорію і т. д. Історія з кооперативою та сама, що деінде. Потерпів місцевий громадський секретар і член повітового виділу, укінчений правник Володимир Кульматицький, бувший урядовець фірми „Відбудова" у Львові. Його оглянув судовий лікар д-р Кароль Розенфельд в Тернополі та виставив судово-лікарське свідоцтво і В. Кульматицький мусить тепер лікуватися. В селі про саботажі ніхто навіть не чував.

ЖУРІВ, ПОВ. РОГАТИН.

Мене арештувала поліція 29. VIII. ц. р. в **Журові** в районовій молочарні, котру я провадив, закидаючи мені підпал стирт у Григорові, пов. Рогатин і відставила до Рогатина, а звідтам до Бережан. Після переслухання в Бережанах мене випущено на волю дня 20. X. ц. р. В Бережанах сиділо нас около 140 вязнів. Від дня 15. X. робили вязні голодівку, котра тревала два дні. По голодівці зачинають вже поволи випускати людей на волю. — **Ванів Василь.**

СОКАЛЬЩИНА.

В ч. 235 „Діла" з 22. ц. м. поміщено допис з Сокальщини, де між іншим подано також, що „переведено труси у Івана Чабана" себ-то у мене. — Заявляю, що не переведено трусу у мому особистому мешканні або взагалі трусу, який дотикав би моєї особи, але переведено труси у гімназийних учеників, що мешкали в одній із моїх кімнат; ця кімната є з окремим входом і з моїм особистим мешканням не мала ніякого безпосереднього получення. — Додаю, що підчас трусу нічого підозрілого не найшли і що після його закінчення комендант поліції — навіть не сам, а тільки через одного з учеників — попросив мене прийти підписати дотичний протокол трусу. — **Іван Чабан.**

АРЕШТУВАННЯ.

В четвер 23. жовтня ц. р. привезено до Тернополя д-ра **Ярослава Селезінку, адвоката з Радехова і його жінку Ніну.** Їх арештовано кільга днів перед тим і вивезено до вязниці при окр. суді в Золочеві, але слідчий судця пустив їх на волю, не бачучи у арештованих ніякої вини. Д-р Я. Селезінка з жінкою вернули домів до Радехова, але тут місцева поліція безпосередньо по приїзді їх арештувала і під замітом поповнення злочину державної зради відставила їх до слідчого уряду в Тернополі, де в поліційних арештах передержано їх більше як півтора доби і щойно перед вечором в пятницю 24. ц. м. відставлено обоїх до слідчої вязниці окружного суду в Тернополі.

Дня 18. жовтня ц. р. державна поліція з Янковець перевела домашню ревізію в **о. Петра Івахова, пароха в Зарудю,** тернопільського повіту і забрала зі собою: „Львівські Архиєпархіяльні Відомости" з 1. жовтня 1930, світлину митрол. Шептицького, статистичні бляхкети до шематизму, статистичні друки для урядових квартальних виказів, картотеку, календар „Червоної Калини", поминик стрільців, карту України Фрайтага та особисті записки, при чому о. Івахова арештували під замітом злочину заворушення публичного спокою з § 65 к. з. Тепер о. Івахів сидить у тернопільській тюрмі.

Від 5. жовтня ц. р. сидить у тюрмі в Тернополі **був. сенатор Микола Кузьмин** з Озірної, котрому прокуратура закидує противдержавні промови на справоздавчих вічах (злочин з § 65 к. з.). Слідство припинилося, бо тернопільський суд узнав себе некомпетентним і дня 13. жовтня ц. р. переслав акти до окр. суду в Чорткові. Але і суд в Чорткові не хоче узнати себе компетентним, кажучи, що справу б. сен. Кузьмина має вести тернопільський суд. Справу передано до вниску прокуратурі в Чорткові і коли вона узнасть, що компетентним є Чортків, а не Тернопіль, то тоді б. сен. Кузьмина перевезуть до чортківської тюрми. На кожний випадок компетенційний спір слідство значно продовжить.

ВИЙШЛИ НА ВОЛЮ

Арештований дня 1. жовтня ц. р. б. посол **д-р Дмитро Ладика** вийшов дня 20. жовтня ц. р. з тернопільської тюрми на волю. Дня 22. ц. м. звільнено також з тернопільської тюрми укінч. студ. філ. **Евгена Лопатинського** з Прошової. Від двох тижнів є вже на волі також **проф. Іван Галущинський,** арештований 20. вересня ц. р. при нагоді масових ревізій в Тернополі.

ОСТАННІ ВІСТИ

АРЕШТУВАННЯ.

Староство в **Рогатині** дістало такого анонима: „Наїзники з мазурських пісків! На місце української гімназії зорганізували ми девять пяток, котрі збомбардують усі ваші собачі гнізда в Рогатині й околиці. Терор супроти нашого селянства нічого вам не принесе, бо воно аж надто свідоме свого нац. „я". Ви получили всі наші партії, котрі передше поборювали себе взаїмно." Лист кінчиться словами: „Смерть ляхам!" Як підозрілого в авторстві листа арештувала поліція 25-літн. абс. 7. кл. розвязаної української гімназії Андр. Лісового з Підгородя. — **У Коломиї** арештували Ос. Кузьмина, а в **Городенці** 16-літн. Ром. Олійка. Товариші зізнали, буцімто Олійко хвалився їм, що підпалював стирти та писав аноніми до поліції. — В Коломиї арештували Надію Кочіївну, гімн. абс. і Яр. Лукавецького. Їм закидають, що вдержували звязки з арештованою Кузьміною й іншими арештованими за приналежність до УВО. — В **Рогатині** арештували під закидом приналежности до УВО Нестора Кіта, уч. 8. гімн. кл., Мих. Величка, селянина з Вільхової й Ольгу Величко, уч. 8. гімн. кл.

АРЕШТУВАЛИ СВЯЩЕНИКІВ.

Дня 23. жовтня на приказ слідчого судді при окр. суді в Золочеві арештовано о. **Іздрика** з Олеська та **Муровича** зі Сновича. В Олеську арештували секретаря місц. читальні „Просвіти", Мороза. Він сидить в арешті окр. суду в Золочеві.

ПОДИВЛЯЛИ ГАРНІ ОКОЛИЦІ...

ПАТ повідомляє: Дня 25. жовтня англійський посол Севері і ред. „Таймс-ів" Беркер були в Яремчі та Татарові із станиславівським воєводою Ягодзінським. Головну увагу звернули на госп. справи та подивляли гарну околицю. Після повороту до Станиславова були у воєводи, потім в єпископа Лятишевського. 26-го їдуть в тернопільське воєвідство.

ДЕЙ ВИЇХАВ ДО ЧЕРНІВЦІВ.

Канадієць-журналіст Дей виїхав до Чернівців. Із ним виїхав і Як. Мекоген, англ. горожанин. У нього переводили ревізію, що не дала ніяких висідів.

АРЕШТУВАННЯ КАНДИДАТА ЦЕНТРОЛІВУ.

У Добромилі арештували б. посла інж. Павловського (Стр. Хл.) під закидом держ. зради та забурення спокою. Павловський кандидує на 1. місці листи „Центролівy" в перемиській окрузі.

СКЛАДНИЦЯ „СУРМИ".

Польські джерела повідомляють, що львівська поліція шукала 3.000 зол., які вкрала 17-літня наймичка Софія Билас, і при цьому буцімто попала на „складницю" найновішого числа „Сурма" та відозв і летючок УВО. Коли поліція не найшла грошей у Биласівни, стала їх шукати у її любовників і при цьому попала на згадані папері в столяря Чудака. Чудака, що досі був невідомий політичній поліції, арештували. Ведуть слідство.

НОВИЙ КОМІСАР ПОЛІЦІЇ У ЛЬВОВІ.

Після майже 2-літньої провізорії на становищі команданта поліції на Львів-місто мін-ство внутрішних справ іменувало на це становище надкомісаря Витовта Сендзіміра.

КОНФЕРЕНЦІЯ У СПРАВІ СХ. ГАЛИЧИНИ У ПРЕЗИДЕНТА ДЕРЖАВИ.

(ПАТ). Львівська преса подала вістку, що у Варшаві, при участи визначних осіб, відбуваються конференції в справі здійснення найважніших економічних постулятів ріжних дільниць держави з поминенням Сх. Галичини. В звязку з тим ПАТ дістав інформації, що йдуть праці для доповнення такої конференції у відношенні до Сх. Галичини. Урядові чинники із суспільно господарськими групами вже в перших днях листопада виступлять із докладно приготованою програмою. Програма ця буде конкретною основою на кожній ділянці життя. Конференція відбудеться під протекторатом президента держави і в його присутности у Замку в Варшаві.

ЗАСУД КОСМОВСЬКОЇ.

Перед окружним судом у Люблині другої інстанції відбулася розправа бувш. пос. Космовської, яку 17. вересня засудили на 6 місяців вязниці. Акт обвинувачення закидує Космовській, що 14. вересня на вічу назвала голову ради міністрів божевільним, що його право це лише злодійство, вбивство та підпал, а його правління це правління божевільного. Цим обидила не лише Пілсудського, але й уряд. На засіданні 25. жовтня суд затвердив присуд повіт. суду. Оборона внесла касацію.

ВИБУХ ҐАЗУ В КОПАЛЬНІ.

У гірничій окрузі Зарбрікен у копальні камяного вугля Майбах вибухнули ґази. В копальні було більше ніж 100 робітників, із них видобули 92 трупи. В місці, де горять ґази, є ще 7 робітників, що мабуть згинули. Три робітники врятувалися, так, що перейшли до сусіднього шибу.

ШЛЮБ БОЛГАРСЬКОГО ЦАРЯ.

Дня 25. жовтня відбувся в Асізі шлюб болгарського царя Бориса з італійською княжною Іваннoю.

СНІГ БІЛЯ ВІДНЯ.

Дня 26. жовтня в околицях Відня впав великий сніг.

ПРЕЗИДЕНТ БРАЗИЛІЇ АРЕШТОВАНИЙ.

З Ріо де Джанейро прийшли телеґрами, що на вістку про уступлення президента Люіса запанувала велика радість. Юрба здемолювала льокалі часописів, прихильних урядові. Арештований бувш. президент увязнений у касарні. У вязниці є й віцепрезидент Мельо Віяна.

СПОРТ

Україна-Лехія 4:5 (3:4).

Обі дружини в резервових складах: Україна без Кобзяра, Грещука і Борсука, Лехія без Крука, Чужака і Пайонка. Гра з обох сторін дуже жива і дала глядачам, яких не зважаючи на непевну погоду зібралося понад 500 осіб, дуже богато емоцій, бо голі сипалися з обох сторін як з ріжка обильности. В Україні в першій половині найліпший напад, слабша оборона, поміч крім Яроша, добра. Голі стрілили: Петрів 2, Лисик і Гоцький по одному. Судйював дуже поправно п. Меллер.

Міждержавні змагання.

Варшава. Польща-Латвія 6:0 (3:0).
Варшава. Чехословаччина-Польща 2:1 (1:1).

Міжмістові змагання.

Катовиці. Горішній Шлеськ-Львів 2:1 (2:0).
Братислава. Краків-Братислава 2:2 (2:1).
Краків. Варшава-Краків 4:2 (2:1).

За вхід до Ліґи.

Катовиці. АКС-Вавель 6:0 (3:0).

Товариські змагання.

Львів. Чорні-Погонь 2:1 (1:1).

За вхід до А-кляси.

Львів. Сокіл II-ЖТСҐ (Золочів 3:0 воковер

Спортові гри.

В неділю 26. жовтня відбулися на площі С-Б змагання у відбиванці між дружинами мущин Сокіл-Батько—Сокіл IV 30:10 (15:7). Пополудні в салі С-Б змагалися ЖУСК—Сокіл IV (дружини жіночі) з висідом 30:20 (15:6), гра дуже гарна. ЖУСК розпоряджає дуже добрими грачами. Другий меч СКУД-Сокіл-Б. скінчився виграною СКУД-а 30:4 (15:3).

Нарада оборонців у справі т. зв. ревіндикацій.

В днях 25. і 26. жовтня ц. р. відбулася у Варшаві нарада адвокатів, що виступають з доручення православних консисторій в голосному процесі за т. зв. ревіндикації православних церков і церковних земель. У нараді брали участь адвокати: Николаєв, Римович, Первенцев, Богдановський, Козловський, Крижановський, Шмігельський, Криницький, Штернберг, проф. Аллерганд, а також голови дієцезіяльних комітетів оборони прав церкви. Нарада займалася м. ін. справою рішення Найвищого Суду з дня 30. вересня 1930 р., яким знесено вироки окружних судів, а також суду апеляційного щодо признання права вбожества епископам-ординаріям римо-католицьких дієцезій (як відомо, нижчі судові інстанції відмовили римо-кат. дієцезіям того права). Вислідн нарад у цій справі зреферовано в неділю дня 26. ц. м. Синодові Православної Церкви, який опрацює ухвалу для Передсоборного Зібрання.

Захотілося їм явного голосування.

Дня 24. жовтня представники львівських польських установ, державних і приватних, на засіданні воєвідського працівн. виб. комітету ухвалили на зразок Гор. Шлеська візвати всіх членів, заступлених союзів і стоваришень, щоби до сойму і сенату голосували явно.

Що нового в СРСР.?

„Правда“ пише, що декрет радянського уряду, яким робітникам заборонено зміняти місце праці протягом 5 літ, викликав велике обурення робітництва, яке вважає, що цим декретом введено нову форму кріпацтва. Мандрівки робітників із фабрики до фабрики прибрали характер мандрівки народів. За останні 3 місяці у Ленінграді покинуло працю 134.000 робітників, а прийнято 225.000 нових робітників із інших міст. Цілі тисячі робітників утікали з Ленінграду кілька разів, потім вертали знову, не найшовши ліпше платної праці. Ця мандрівка робітників руйнує промисл.

„Комуніст“ подає, що на Україні розвязано 12 комуністичні організації, які під впливом правої опозиції не виконували наказів уряду, і виключено з партії 43 комуністів за „праву опозицію“. Крім цього Центральний Комітет Компартії уділив гостру догану пятьом українським часописам, між іншим таку догану ухвалено навіть головному офіціяльному органові партії „Вісти“, за критику збіжевої акції.

В Донецькому Басейні у копальні „Червоний Промінь“ були кріваві заворушення. Уряд прислав змобілізованих комуністів, щоби вони заступили тих робітників, які страйкували. Місцеві робітники напали на цих комуністів і викрикаючи „геть страйколомів!“ поранили молотами 7 осіб. За це розвязано цілу президію місцевої робітничої організації, яка аранжувала напад на комуністів з Харкова.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Міжнародня туристика.

Давно вже не було такої погідної осени, як цього року. День за днем ясна безхмара синява звисає над землею, як голубе склепіння великого храму. А по тій синяві котиться осінне сонце, як таріль зі старого золота.

Заслухана в останні відгомони літа, задивлена в далекі обрії — спочиває струджена земля. Ніжне, ласкаве проміння гласкає її, ключі перелетних птиць співають їй, а лагідний вітер колише до сну. Ось-ось і засне вона, окутана в сніговy перину, щоби проспати непривітний час зими...

Краса нашої осени знана далеко і широко. Не ми, щоправда, рознесли її славу по світі, бо не маємо хисту до пропаганди, але все таки вона знана. Пішла ця слава під загальною назвою „польської осени“ і тільки як таку знають її чужинці. Це, зрештою, невідокремлений випадок: таке саме буває і з піснями і з килимами і з вишивками, і з усім тим, чим може гордитися наш нарід. Недавно ось хор донських козаків співав російську пісню „Ой не ходи Грицю“ і танцював російські танці: козачка та метелицю.

Богато є країв на світі, де навіть літом рідко коли вигляне зпоза хмар усміхнене сонце. Мешканці тих країв спрагнені виду безхмарної синяви, чекають на неї, а коли не можуть дочекатися — ідуть у чужі сторони, щоб хоч там полюбуватись погодою.

Сьогорічна прекрасна осінь не могла не стягнути більшої скількости туристів з ріжних сторін світу. Приїзджає народ з Англії, Німеччини, Швайцарії, а навіть і з далекої Канади. Відома гостинність господарів є для них запорукою, що зможуть перевести час своєї поїздки якнайкраще і виїдуть з незабутніми вражіннями.

Такі поїздки дуже причиняються до взаїмного пізнання народів, до зрозуміння їхньої психіки та видвигнення на верх їхніх укритих прикмет. Адже богато доброго, гарного, подиву гідного, яке кожний нарід має в собі, дуже часто лежить в укритті, незнане для ширшого світу, на обопільну некорисгь. Тратить від цього всесвітня культура, не наповняється як слід її скарбниця, а даний нарід не дістає відсотків від своїх капіталів.

При збільшенім туристичнім русі користаємо і ми. Адже неможливо, щоб чужинець, який переходить, чи переїзджає крізь наші села, не звернув уваги і на наш нарід, не поцікавився його культурним надбанням, не запитав про життя-буття, не придивився до умовин праці. Не тяжко, щоб котрийсь із них не записав якоїсь шумки-думки, переказу, чи леґенди, не відфотографував цікавих типів чи більше мальовничих обєктів. Все це легко може знайтися потім у спомннах того чи іншого туриста і виповнити бодай частину тієї прогалини незнання про наш нарід і його країну.

Тому треба радіти, що польська преса і інші впливові чинники ведуть уперту пропаґанду за збільшенням туристичного руху в наші околиці та обіцюють туристам усякі полекші і вигоди.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— ТИМ ВП. ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, які на днях одержать упімнення за передплату, а не вирівняють її до кінця цього місяця, з днем 1. листопада будемо приневолені припинити висилку нашого часопису.

— **Консулят Чехословацької Республики у Львові** в второк дня 28. жовтня 1930 р. по причині народнього свята урядувати не буде. Консуль Ірасек буде з тієї нагоди приймати прихильників Чехословаччини і членів чехословацької кольонії того дня від год. 11—13 в льокалю консуляту при вул. Уейського ч. 4.

— **Полковник і поручник згинули в катастрофі.** Полковник головного польського штабу Татара (шеф розвідчого відділу) і поручник Завіліховський (б. шеф кабінету Бартля) виїхали з Варшави автомобілем у службових справах до Грудзьондза. Недалеко Дробіна через необережність шофера автомобіль перевернувся в рів і придавив обидвох пасажирів. Полковник Татара згинув на місці, а його товариш помер від ран пару годин пізніше.

— **Телефон Львів-Америка.** Дирекція пошт і телеграфів подала до відома, що з днем 1. листопада впроваджується телефонічний рух між Львовом, Аргентиною, Чілі та Уругваєм. За три хвилини розмови платиться 160—175 франків (один франк виносить 1.80 золотого). Ближчі інформації подає телефонічний уряд Львів І. та поштові уряди Львів II., Львів V., Львів 14 і Львів 19.

— **Маняк палієм.** Краківська преса подає, що в селі Мала Церквиця під Бигдощем арештовано якогось маняка Івана Тандецького. Він підпалював будинки тамошніх господарів, бо вірив, що люди можуть очистити свої душі від гріхів тільки при помочі вогню. Таким чином цей маняк спалив багато будинків і навіть промовляв на зборах, закликаючи грішників підпалювати свої хати.

— **Цікавий винахід.** Через одно місточко в Саксонії переїзджало 40 автомобілів, які нагло з невідомих причин спинились. Шофери пробували рушити в дальшу дорогу, але автомобілі стояли на місці, хоч ані мотор, ані колеса не були попсовані і все було в порядку. Шофери не могли вийти з дива, чому 40 автомобілів якби від якогось чуда спинились. За хвилину із одного дому вийшов жандарм та інжиніри, які заявили шоферам, що вони випробовували новий винахід. А саме винайдено апарат, який при помочі магнетичної сили може здержати автомобіль у русі. Проба вдалася і очевидно тепер бандити і злодії вже не зможуть покористовуватись автами при втечі, бо їх можна буде задержати.

— **Доля рецензента.** Театральні артисти люблять тільки тих критиків, які їх хвалять у своїх рецензіях. Про це забув рецензент париських театрів Юліян Лясер і в рецензії написав, що артист Маврикій Бреден грає ролі погано. Ця рецензія так розлютила артиста Бредена, що він напав на старенького критика і набив його палицею так крепко, що критик упав на землю окрівавлений і непритомний.

— **Помер брат Драйфуса.** Французька преса повідомляє, що у Парижі помер у 75 році життя Матвій Драйфус, рідний брат полковника Альфреда Драйфуса, відомого із голосного свого часу процесу.

— **Украв гроші і повісився.** В селі Долистя у Виленщині війт Кумос і секретар Шавловський здефравдували з громадської каси 50.000 зол. Коли їх гріх вийшов на верх, війт зі страху повісився, а секретаря замкнули.

— **72-міліоновий чек за нафту.** Найбільший чек в історії нафтових трансакцій заплатила Стендерд Ойл Компані з Індіяни, в Джерзи Сіти. Чек був виписаний на Е. В. Синклера і виносив 72.500.000 долярів. На підставі цеї виплати Стендерд Ойл Ко. з Індіяни купила половину інтересів із Синклер Круд Ойл Компані, яка має в посіданні великі нафтові поля і нафтові копальні. Тепер назва тієї компанії буде змінена на Станолін Ойл Компані і вона буде власницею величезних нафтових рурпроводів з Тексасу до Шикаґо й інших міст.

— **Безробіття в Америці.** Говорять, що з новим роком вже не буде безробіття в Америці. Кажуть, що вже й тепер поліпшується ситуація, але помітної поправи в роботах ще не видно. Сенатор з Ню Йорку, Ваґнер, каже, що ще й тепер є в Америці 5 міліонів безробітних і заповідає, що їм ще прийдеться перебути важку зиму. Тому взиває уряд, щоби занявся долею безробітних. Американська Федерація Праці вважає, що можна бодай частинно зарадити безробіттю через установлення 5-дневого тижня праці.

— **Український Університет у Празі** влаштував у понеділок, 27. жовтня ц. р., з приводу 12-их роковин проголошення Чехословацької Республики, в помешканні Ректорату Університету (Прага, II, Штепанська 49) в год. 11.30 передполуднем святочну академію з порядком денним: 1) Вступне слово Ректора. 2) Доц. Ф. Слюсаренко: „28. жовтня 1918 року“. 3) Проф. С. Бородаєвський: „Світова кооперація і Чехословаччина“. Викладів в Університеті в цей день не буде.

— **Пожежі.** Дня 24. жовтня ок. 2. год. попол. вибухла пожежа в стайні Петра Кобля та Миколи Кохана в **Бурштині** (пов. Рогатин). Згоріло девять хат і господарських будинків. Вогонь повстав наслідком необережности.

— **Застрілив вояка польської прикордонної сторожі.** Дня 21. жовтня веч. на польсько-більшовицькому кордоні на терені скалатського повіту між кордонними стовпами 1903 і 1904. застрілив хтось вояка 4. комп. КОП Франца Вибранеца, коли він був на стежі. Невикритий вбивник стрілив 4 рази та втік мабуть до СРСР.

— **Напад на поліціянтів.** У Згежу недалеко Лодзі поліція прийшла до Володислава Тумбицького конфіскувати за податки його безроги. Обурені селяни пішли Тумбицькому на поміч, кинулись на поліціянтів, роззброїли їх і поранили двох пшодовників так, що їх відвезено до лічниці. На поліціянтах пірване убрання, а на тілі багато ран. Після цього прийшов більший відділ й арештував кількох селян.

— **Бурмістр злодієм.** У Биґдощі розпочалася судова розправа проти бурмістра цього міста В. Крупинського, який провинився тим, що забрав гроші міської каси ощадности і з каси комунальної, а щоби затерти сліди свого вчинку, попалив касові книги. Крім нього на лаві обвинувачених засіло 5 урядовців цих кас. Розправа нескінчена.

— **З жалю за батьком.** Перед двома тижнями у Відні помер Людвик Гіллі і залишив 17-літню дочку Марію. Ця сирота по смерти батька попала в таку розпуку, що пішла на цвинтар і на гробі батька отроїлась. На днях сторож цвинтаря найшов трупа цієї дівчини.

— **Сензація Льондону.** Аґа Хан, султан Йогори, що лежить на маляйських островах і має міліон мешканців, приїхав до Льондону і полюбив 40-літню англійку Вільсонову, вдову по інжинірі. На днях у Льондоні відбулось весілля цього екзотичного володаря із англійською дамою.

(Продовження на стороні 6-ій.)

Куток мови.

„Нова Зоря“ ч. 81.: „Внесеної до Риму просьби о дозвіл“ (поль.) зам. „просьби дозволити...“; „які там запали рішення“ (поль.) зам. „прийняли рішення“, або попросту: „що там рішили“; „подостатком (поль.) зам. вдовіль, чимало; „з певним поводженням“ (поль.) зам. успіхом; „систем“ (поль.) зам. система; „лучилося“ (рос.) зам. трапилося; „становить“ (поль.) верх глупоти“ зам. є верхом...; „одна з причин, ізза (моск.) котрої“ зам. „задля“.

„Новий Час“ ч. 121.: „пожертвованости“ зам. саможертви, „погамованости“ (поль.) зам. стриманости; „вичула (поль.) в нас любов“ зам. відчула; „безвідповідальність“ (нема такого слова) зам. невідповідальність; „ми знайшлися в обставинах“ зам. опинилися; „ми зраділи створенням бльоку“ зам. зраділи, що створився бльок; „любов не занадто висмикувалася (!) зпід контролі розуму“ зам. втікала, вихоплювалася; „разюче (!) становище“ зам прикре, болюче, ріжке.

— **Нові італійські академики.** Муссоліні пред-
ложив королеві до затвердження номінацію но-
вих членів італійської Академії: фізика і мате-
матика князя Альойза із Савої, проф. Франца
Джіордані, поета Цезара Паскареля; письмен-
ників Тіга Оеттія і Максима Бонтемпеллія, фі-
льольога Павла Фаволінія, Сільвія Пероцція,
економіста Джанякона і музика Льоренца Пе-
росія та різьбаря Романеллія.

— **Нагорода за материнство.** У Будапешті
відбулось „свято матерей з великим потом-
ством". По скінченні свята 1.200 матерей діста-
ло нагороди за те, що мають більше, як 6 дітей.
Найбільшу нагороду дістала якась пані Вебе-
рова, яка привела на світ 25 дітей і була три ра-
зи заміжна.

— **Конгрес косметичної хірургії.** В Парижі
закінчився конгрес косметичної хірургії. Обго-
ворювано справу хірургічних операцій та кри-
тиковано ріжні „сальони краси", які використо-
вують наївність молодих людей, збивають гро-
ші, а нікому не помогають стати гарнішим. У
рефератах доказувано, що краса так як і здо-
ровля є підставою успіху в житті і тому наука
повинна стояти на услугах стремління до
краси.

— **Справлення помилки.** В попередньому (239) числі „Діла", в посмертній згадці про бл. п. адвоката Партицького, подано помилково, що він називався Омелян. Має бути: **Йосиф.** У цьомуж числі в статті „Франція на роздоріжжі" в III. уступі має бути „ця **Ізоляція** Франції" замість „ілюзія".

Ще в справі розвязаного Пласту.

Комунікат Українського Краєвого Товариства Охорони дітей і опіки над молодю.

До всіх філій, кружків і осіб довіря Товариства!

1) Головний Виділ Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодю взиває отсим ще раз (внаслідок вимоги адміністраційної влади) негайно зліквідувати діяльність пластових частин, які стояли під опікою Товариства і предложити звіт з цієї ліквідації на адресу Головного Виділу (Львів, Домініканська 11).

2) Якщо досі не назначено ще окремого ліквідатора пласт. частин, установляється ліквідатором в місці осідку філії, а у всіх інших місцевостях мужа довіря Товариства.

3) Перестерігається перед продовжуванням якоїнебудь дальшої діяльности пластових частин, бо влада вважатиме це за діяльність нелегальної організації.

Львів, 24. жовтня 1930.

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ:

М. Каратницький, в. р. голова. *Р. Мармаш* секретар.

З української опери.

Премієра опери Лятошинського „Золотий обруч" у Київі.

Недавно відбулася в київському оперному театрі премієра нової української опери п. з. „Золотий обруч", якої творцем є відомий музик Б. Лятошинський. Опера скомпонована на основі сюжету з повісти Франка „Захар Беркут", при чому слова до неї написав письменник І. Мамонтов. Київські музичні критики хвалять обрібку тексту (лібретто) Мамонтова, а про саму оперу з музичного боку висказуються з найбільшими суперлятивами, уважаючи „Золотий обруч" визначною появою не тільки в українській, але й у світовій оперній літературі. Доказом великого успіху нової української опери є м. ін. те, що „Золотий обруч" приняли вже до вистави українські опери в Харкові й Одесі. Одночасно приготовляється переклад лібретта цієї опери на московську мову і вона ще в цьому сезоні буде виставлена в Москві.

З кіна.

„Коперник" і „Марусенька": Великий Ґабо, тонфільма.

Фільма з тієї переходової теперішньої доби, коли кінова песа доходить до 50 проц. мовної театральної песи, а зветься „100 процентовою звуковою". Других 50 проц. мусять виповнити не драмою, а балетом. Те, що авдиторія тратить на англійських діяльогах, відбиває собі на американській костюмовій виставі. Сам сюжет фільми має в первісній ідеї навіть трохи оригінальности: автор хотів показати траґедію задуреного у власній величині провінціяльного штукара, що доходить навіть до слави на найбільшім ярмарку слав: на ню-йоркськім Бродвею. „Великий Ґабо" зжився настільки зі своєю лялькою, що сам став автоматом. Перехід від змеханізованих почувань до розбудження їх міг би стати матеріялом до глибшої психольоґічної аналізи. Та це було би надто прикре для фільми, яка хоче поривати широку, ріжнокольорову авдиторію. У фільмі повторюється не новий уже засіб перенесення всієї трагедії за куліси великого ревієвого театру. Це дає нагоду висунути на перший плян багату ревію зі співами, танцями та акробатикою. Бетті Компсон є непересічною танечницею з цирковим тренінгом. **м. р.**

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Жіноча Доля практичний календар-порадник для українського жіноцтва на рік 1931. Наклад часопису „Ж. Д.". Зміст: Іванна Блажкевич: В чиїх руках розвиток нашої кооперації; Як різати птицю; О. Вишня: Хто винен; А. Чайківський: Н. Кобринська; Уляна Кравченко: На новий шлях: Уривки Спогадів; Д-р О. Яремко: Догляд за немовлям; Як працює добра господиня; Не тратьте надаремно своїх сил; Робіть усе обдумано і після пляну; Що подаємо їсти і коли; Охайність при куховаренню; В. О. Коннор Вілінська: Синя Кожушанка; Д-р С. Парфанович: Доцільна віджива; Час то гроші; Наша хата; Як уладжують хату в містах; Добре господарювання; Обовязки доброї матері, Інж. А. Гнатовський: Садівництво й огородництво; В. Вільшанецька-Жуковецька: В горах; Кость Мазуренко: Забави на вільному повітрі; Поради жіночим орґанізаціям; В чому шукати здоровля; Десятиліття всеукраїнського жіночого зїзду; Практичні поради; Гумор.

Осип Голинський. **Вексель у практиці.** Наклад Української Книгарні й Антикварні, вул. Рутовського 22, стор. 58.

Юліян Бачинський: **Як я видавав „Українську еміграцію"**. Львів 1930. Наклад „Ради" стор. 32.

Feliks Teodor Widy **Prądy ideowe w Rzeczpospolitej Akademickiej,** spostrzeżenia i uwagi, Poznań 1930.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 23. жовтня п. р. масло пріма експортове солене 3·80 зол., масло пріма бльокове несолене 3·80 зол., літра молока 0·29 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 10·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:
Понеділок 27. жовтня год. 7·30 веч. „Кавалерія Рустікана".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):
Щодня „Хоробрий вояк Швейк".

Малий Міський Театр:
Понеділок, 27 жовтня, год. 7·30 веч. „Вічне перо".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Танцюристка Цілді (природно кольорова).
КАСІНО: Поцілуй (Ґрета Ґарбо).
КОПЕРНИК: Звукова фільма: Великий Ґабо.
КОЛЬОСЕИ: Нечинне.
ЛЕВ: Звукова фільма: „Король прошаків".
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: Великий Ґабо.
ОАЗА: Зоря Альгамбри.
ПАН: Сон про кохання.
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Намисто королеви" (на осн. Ол. Діма).
ПАСАЖ: Звукова фільма: „Пісня елементів" (Люпе Велез) і додатки.
ПРОМІНЬ: Грішне кохання (Я. Смосарська).
РАЙ: Звукова фільма: Парада кохання
ХИМЕРА: Гра за мушину.
ФАТАМОРҐАНА: Після заходу сонця.
СТИЛЕВЕ: Чорний пірат. (Фербенкс) Ґерольд Льойд.
УТІХА: У ворітт смерти (Бенкрефт). Кон демократ.

Програма радіо.

Понеділок 27. X. 1930.

Варшава (1411,7) 26·15 Програма для дітей. **Гельсінгфорс** (221,4) 2·00 Французька музика. **Льондон** (356,3) 13·00 Пісні, виконає Скота Ікей (баритон). **Берлін** (419) 18·40 Пісні, виконає Арнгольд. **Харків** (426) 16·00 Сучасна музика. **Рим** (441,2) 12·45 Радіоквінтет. **Прага** (486,2) 12·30 Концерт. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля Гайгера. **Ленінград** (1000) 16·00 Квартет. **Париж** (1724,1) 16·45 Поезії та пісні.

Середа 29. X. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Орхестра. **Гельсінгфорс** (221,4) 16·45 Хор. **Льондон** (356,3) 13·00 Органи. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Рим** (441,2) 20·35 Симфонічний концерт. **Берлін** (419) 16·30 Музика Чайковського. **Прага** (486,2) 19·20 Орхестра. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля Бавера. **Будапешт** (550,5) 17·30 Віденські арії. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт. **Москва** (1481) 15·00 Шуберт, Гуно, Глинка. **Париж** (1724,1) 16·45 Квінтет.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича. 718
Військо:
27. X. „Шукаю мужа".
Бірча:
28. X. „Танок Венери".
29. X. „Шукаю мужа".
30. X. „День і ніч".
1. XI. „Хмара".
Перемишль:
2. XI. „Танок Венери".
Театр в короткому часі завітає до Львова з двома премієрами „Танок Венери" і „Плач Ізраїля".

Загальні Збори

Т-ва Українських Студентів Львівської Політехніки „Основа" відбудуться дня 9. листопада 1930 р. в X-тій салі головного будинку Політехніки зі слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття Загальних Зборів. 2. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3. Звідомлення уступаючого Виділу. 4. Дискусія над звітом, справоздання Контрольної Комісії та внесення на уділення абсолюторії уступаючому Виділові. 5. Вибір Виділу й Контрольної Комісії. 6. Евентуалія.

ЗА ВИДІЛ:

Микола Марняк голова. 785 Степан Мілянич секретар.

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.